

CÁCH BẢO-THÙ ĐÁNG KHEN

CẬU Ba mồ-côi cha mẹ từ lúc thơ-ấu. Một bà góa lối xóm, người đạo-đức sốt-sắng và từ-thiện, đem cậu về nuôi, săn-sóc như con đẻ. Khi cậu đến thời-kỳ khôn-lớn, bà dạy cho biết đạo Đức Chúa Trời và làm cho hết

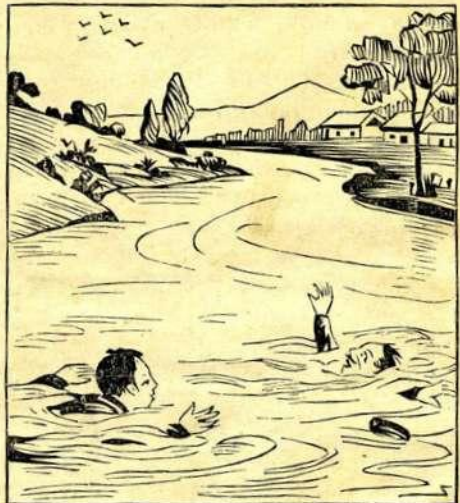
thường có ân-núp những sự gian-trá, xảo-quyệt. Ông lấy bột khoai trộn vào bột mì để làm bánh, hầu cho tốn tiền ít mà có lợi nhiều. Những bạn hàng của ông lâu ngày thấy rõ cách làm dè-tiện ấy, bèn gạn hỏi cậu Ba.

Ông Ban đánh cậu Ba

giống Tin-Lành nẩy chồi, đâm rễ, ăn sâu vào linh-hồn cậu. Nhờ thế mà Ba trở nên người tử-tế, hiền-lành, chỉ biết Đức Chúa Trời là Cha rất non-từ. Khi cậu được 16 cái xuân-xanh, bà góa đem cậu cho ở với một người làm bánh, tên là Ban. Người này là cha của cậu Lương. Ba rất trúa-mến Lương cũng như anh với em, vì Lương có tánh-tĩnh ăn-hiệp với tánh-tĩnh của cậu Ba.

Ông Ban người gay-go, độc-ác và hay say-sưa. Đối với cậu Ba, ông thường lấy cây roi, câu chửi làm lời khuyên-bảo. Công-việc của ông làm

Cậu Ba cứu ông Ban

Túng thế, Ba phải thú thực. Bạn hàng không mấy ai đến hàng bánh ông Ban nữa. Ông này dờ-la biết Ba đã tỏ rõ, bèn dờ cách miệng nói tay thoi, cho cậu ta «một bài học xứng đáng.» Ba quá đau, nên phải chờa mình:

—Thưa ông, vì các bạn hàng tra g
đủ cách, túng thế tôi phải thú thực.

—Sao mầy lại không nói dối đi?

—Nói dối sao được, vì Chúa đã
phải ngay-thẳng và nội thực luôn; n
không vâng ý Chúa, sao Chúa vui lòng?

—Chúa... Chúa gì mầy!

Ông Ban hai tay ghi cậu Ba

thỉnh-thoảng ông ép nó vào vách dễ tiện bề đánh cú. Lương thấy Ba chịu lắm sự đau-dớn, muốn a tới để can cha, song lại thôi vì sợ cha, nên chỉ gạt thăm nước mắt.

Ông Ban đánh mỗi tay, đứng sẵn người ra trước mặt Ba mà nói lớn tiếng rằng :

—Lần này tao tha cho mày, nếu lần sau còn nữa, tao đánh chết...

—Thưa ông, thà chịu ông đánh mà chết, chẳng thà nói láo mà nghịch điều-răn của Đức Chúa Trời.

—À, thằng này to gan thực, cứ lấy Chúa, Chúa mà dọa tao hoài... Đầy mấy biết...

Thế rồi cái tấn kịch đáng buồn kia lại bày ra một lần nữa, mà lần này gấp mấy lần trước. Ba bị đánh đau quá, nên ngã ngất người ra, nằm lẩn dưới đất; còn ông Ban thì vẫn quen thói cũ, cứ đến giờ ấy là ông xách mũ tới hàng rượu. Cậu Lương khi thấy cha đi rồi, lập-tức đến bên cạnh Ba để cứu-cấp. Nhờ vậy mà Ba chóng khỏi.

Chiều hôm đó Ba đi gánh nước bên bờ sông cạnh nhà, lúc sắp về, vắng nghe tiếng kêu cứu inh-ỏi. Ba lập-tức phóng nước đại mà chạy ngay đến chỗ kêu cứu, thì thấy người mà mình sẽ liêu thân để cứu chính là kẻ thù-nghịch mới đánh mình gần chết khi mai, vì quá chén nên phải làm nạn. Trong trí Ba lúc bấy giờ này ra lắm câu hỏi: «Có nên báo thù rửa hận chẳng? Hay phải thương-yêu người như ta vậy?... A ở mà phải rồi, trong Kinh-Thánh Chúa có dạy: «Chớ căm-giận cho đến khi mặt trời lặn.»

Thế rồi Ba chỉ tưởng-tượng ra cách báo-thù bằng sự thương-yêu là đẹp lòng Chúa, nên lập-tức nhảy càn xuống nước, bơi mau đến chỗ ông Ban, ra sức dìu ông vào bờ. Song nghe trong mình tay chơn bải-hoải, không sao đạt mục-dịch được. Trong lúc nguy-khó ấy Ba nhớ đến Chúa, bèn kêu lên: «Xin Chúa cứu tôi!» Rồi tự-nhiên nghe trong mình có sức lạ-lùng, Ba cứu ông

Ban vào bờ, dẫn về đến nhà mà chưa thấy mặt.

Ông Ban nằm liệt mấy ngày, nhờ có Ba và Lương hết lòng săn-sóc chăm-nom, nên chẳng bao lâu lại khỏi. Kể từ ngày đó ông Ban ăn-năn, trở lại đạo Chúa, và coi Ba như con đẻ.

Vậy, hỡi anh em, hãy xem câu chuyện cậu Ba mà bắt-chước. Nếu có gặp phải kẻ thù của anh em, thì anh em nên làm như Ba, ắt sẽ được trọng-thưởng trên nước thiên-đường. Chúng ta nên nhớ lời Sứ-dõ Phao-lô dạy rằng: «Chớ lấy ác trả ác cho ai; phải chăm tìm đều thiện trước mặt mọi người. Nếu có thể được, thì hãy hết sức mình mà hòa-thuận với mọi người. Hỡi kẻ rất yêu-dấu của tôi ơi, chính mình chớ trả thù ai, nhưng hãy nhường cho cơn thịnh-nộ của Đức Chúa Trời; vì có chép lời Chúa phán rằng: Sự trả thù thuộc về Ta, Ta sẽ báo-ứng» (Rô-ma 12: 17-19).—Phan-thị-Hồng-Bửu.

DỪNG PHÍ CỦA

Cậu Diệu đi học về, ngồi ăn cơm, nửa chừng cậu không muốn ăn nữa, bèn đổ cơm ra sân. Bà Tuần là người ở cùng nhà, thấy vậy mới nghiêm nét mặt mà hỏi cậu rằng:

—Kìa, cậu Diệu! Sao cậu lại đổ cơm đi thế?

—Tôi no rồi, không cần đến cơm nữa.

—Nhưng tối nay cậu sẽ đói.

—Má tôi sẽ cho tôi ăn cơm khác.

—Nhưng nếu má cậu không còn cơm cho cậu thì sao?

—Ồ! Ba tôi có tiền cho má tôi đóng gạo luôn.

—Nhưng, cậu Diệu ơi, ba cậu phải làm-lụng khó-nhọc mới kiếm được tiền; cậu phí của như vậy thì có tội với cha. Nào những thế tôi, cậu cũng có tội với Chúa, vì Ngài dựng nên cơm gạo cho chúng ta dùng, chớ không phải là để chúng ta đổ phí như thế.

—T. K. B. thuật.